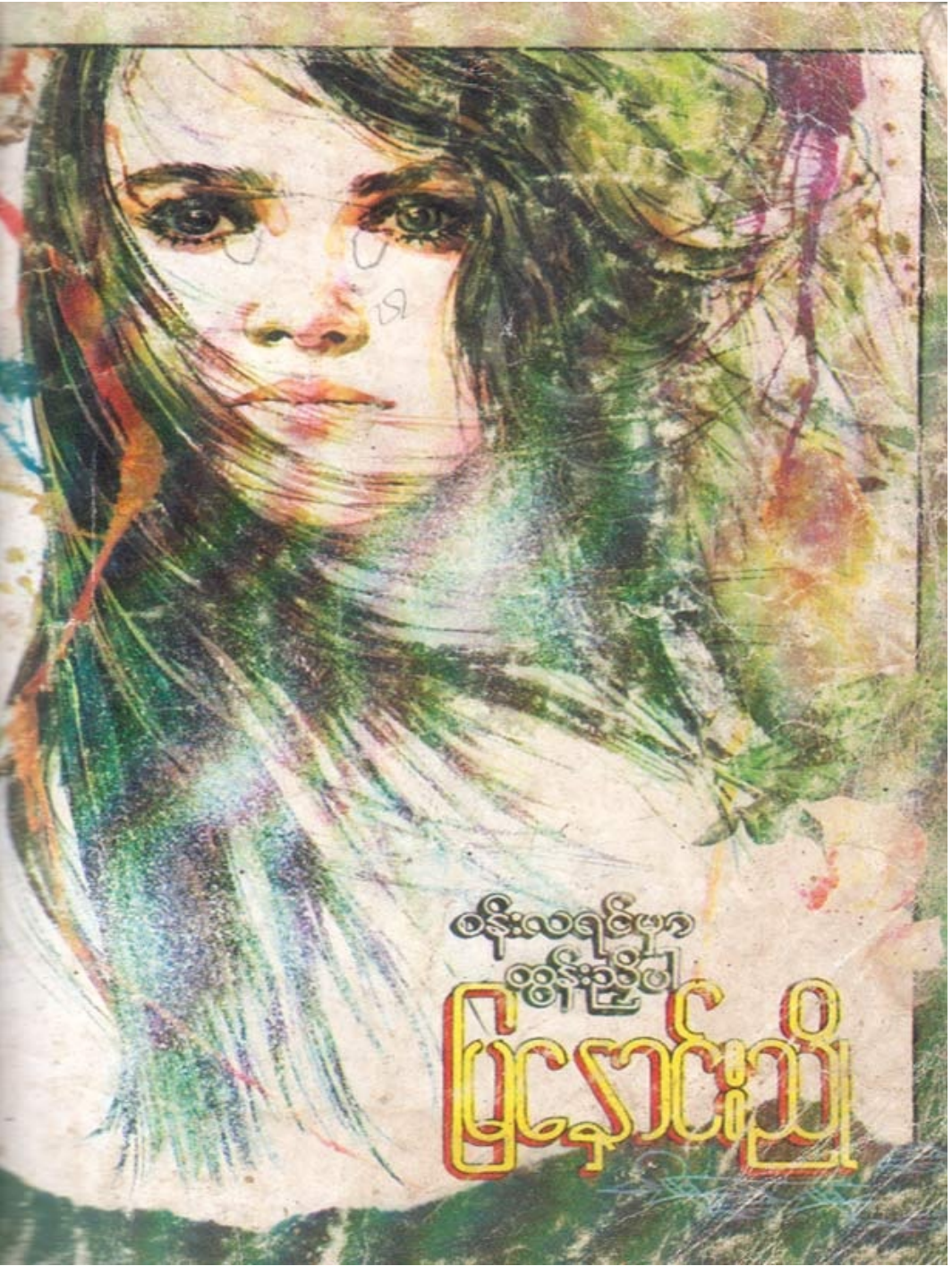




ဝင်းလရင်ဟာ
ထွန်းညီပါ
ပြန်နာင်းညီ

စန်းလရင်မှာ ထွန်းညှိပါ
ငယ်ချစ် မုန်းနေလေမှာလား
ငယ်ချစ် လွမ်းနေလေမှာလား

နေဘွားနှင့် စိမ်းအေးနုတို့သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သံယောဇဉ်
ခိုင်မြဲစွာတွယ်တာလှ သည့် ငယ်ပေါင်းချစ်ဖော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

နေဘွားမှာ လူမှန်းမသိခင်ကတည်းက ဖခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီး
ပထွေးလက်တွင် ကြီးပြင်းလာ ရသူဖြစ်သည်။ မေတ္တာမပေးသည့် ပထွေးကို
နေဘွားချစ်ခင်ခြင်းမရှိခဲ့စေကာမူ မိခင်ကို ထောက်ထားကာ ပထွေးတစ်သက်
သူရိကျိုးရေးကို အလေးပေးပျိုးထောင်ကာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာအောင်
မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည်။

စိမ်းအေးနု၏ မိဘနှစ်ပါးသည် မကွာဟလှသော အပိုင်းအခြားအတွင်း
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို တိမ်းပါးသွားခဲ့ကြသည်။ စိမ်းအေးနုသည်
အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်သော အစ်မနောက်သို့ လိုက်ပါရကာ အစ်မနှင့်အတူ သူမ၏
ခင်ပွန်း ယောက္ခမမိသားစုထဲတွင် မှီခိုနေထိုင်ရလေ၏ ။

ငယ်ချစ်နှစ်ဖော်မှာ ကွေ့ကောက်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝလမ်းကို
အားခဲဖြတ်သန်းရင်း မျှော်လင့်ချက်တွေသည် ရှေ့တွင်
တရိပ်ရိပ်ထင်ဟပ်နေခဲ့ကြပေသည်။

သို့တစေ အရွယ်ရောက်လာသော စိမ်းအေးနုအပေါ် ခဲအိုဖြစ်သူက
မရိုးမသားကြံစည် ဖောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ မိမိအန္တရာယ်ကို ကျိုးလန့်စာစား
ကာကွယ်ရသည်က တစ်ဖက်၊ လင်သည်ကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ သောကလှိုက်ဆူသော
အစ်မက ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲကာ စိမ်းအေးနု အပေါ် မကြည်သာသည်က တစ်တန်၊
စိမ်းအေးနု မျှော်မှန်းတည်ဆောက်နေသော အနာဂတ် ရိပ်မြိုကလေးသည်
အခြေမခိုင်ယိုင်ယိုင်နဲ့ လှိုက်စားလာခဲ့ရချေ၏ ။

နေဘွားမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်စ ပထမနှစ်သာရှိသေးသည်။

အခမ္မကြံစည်သည်အထိ အတင့်ရဲလာပြီဖြစ်သော ခဲအို၏ လက်မှ
စိမ်းနုလွတ်မြောက်ရန်အတွက် ထွက်ရပ်လမ်းအဖြစ် နေဘွားကိုယူလိုက်ပါလျှင်
နေဘွား၏ တက်လမ်းသည် ရပ်တန်းကရပ်ကာ အညွန့်ကျိုးရပေလိမ့် မည်။
ချစ်သူကိုင်းညှာခြင်း၊ စိတ်နှလုံးချိုးကျကာ လူလုံးမလှရှာသောအစ်မကို
စာနာခြင်းတို့ဖြင့် စိမ်းနုဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အမြတ်ခွန်ဝန်ထောက် ဦးသက်တင်နှင့်
လက်ထပ်လိုက်လေ၏ ။

နေဘွားသည် ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားကာ မိခင်အထောက်အပံ့နှင့်
မလုံလောက်သော သူ့ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း သူ့အစွမ်းအစနှင့် ကြံဆရှာဖွေပြီး
ဆရာဝန်ဘဝကို အရယူနိုင်ခဲ့လေ၏ ။

ဦးသက်တင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါရှိခဲ့သည်။ ကိုကို၊
ညီညီနှင့် သမီးထွေး ယွန်းတို့ကိုရရှိပြီးနောက် ဦးသက်တင်သည် ဝက်ရှူးပြန်ကာ
လိုင်းကားပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ဦးခေါင်း ထိခိုက်ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။
မုဆိုးမကလေးစိမ်းနုသည် ကလေးသုံးယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရင်း
စီးပွားရေးကို စမ်းတဝါးဝါးပျိုးထောင်ခဲ့ရသည်။

စိမ်းနုအေး၏ ဆေးခန်းတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ပြောင်းထိုင်သွားကြ သည်။

ဆေးခန်းသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသော ဆရာဝန်မှာ
ဒေါက်တာနေဘွားဖြစ်ချေ၏ ။

*

ကံ့ကော်ရိပ်က ကြိုနေမယ်

စိမ်းအေးနုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ရချိန်၌ နေဘွားတွင် လက်ထပ်ရန် ရည်မှန်းထားသူ ရှိနေနှင့်လေသည်။

ဦးသက်တင် ကွယ်လွန်စကတည်းက နေဘွားတွင် နီးစပ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ စိမ်းအေးနုအပေါ် ချစ်ရိပ်ငွေ့မပြယ်နိုင်သေးသူမို့ ထိုစဉ်က သူသည် အနှီမိန်းကလေး နှင့် သူ့အကြားမှ အတားအဆီးများကို ထွင်းဖောက်ဖို့ အားမထုတ်ခဲ့ပေ။ စိမ်းအေးနုကတော့ နေဘွား၏ မပြီးဆုံးသေးသောပညာရေးကို မထစ်ငေါ့မနှောင့်နှေးစေလိုသောဆန္ဒ၊ သားသမီးများ၏ ဖတဆိုးဘဝကို သူမ၏ မေတ္တာအပြည့်အဝ ပေးအပ်ကာကွယ်လိုသောဆန္ဒတို့ကြောင့် ချစ်သူကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် ငြင်းဆန်လက်ကာပြခဲ့ရဖူးသည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ အသက်အရွယ် အချိန်အခါအရ နေဘွားသည် စိမ်းအေးနုနေရာ တွင် အခြားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးရန်ကြံရွယ်ထားပြီးလေပြီ။

မိခင်ကို နှမြောတွန့်တို မေတ္တာမဝေမျှလိုသော ယွန်းကလည်း နေဘွားအပေါ် ဆန့်ကျင် ဆန္ဒပြနေသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆက်ဆံရေးပြေလည်ကာ မိတ်ဆွေဘဝမှာ ဆက်လက်တည်မြဲ ကျွမ်းဝင် စေဖို့ နေဘွားဘက်က အချည်အနှောင်ရှိရတော့မည်။

သို့တစေ နေဘွားလက်ထပ်မည့်မိန်းကလေး၏ တိတ်တဆိတ် လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ် ထားပြီးသော ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားသည် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ကြားဝင်လာချေသည်။

ငယ်ချစ်နှစ်ဦး၏ ဖူးစာကံသည် မဆုံသာသော်လည်း ကြုံမြဲကြုံနေရပြန်လေ၏ ။

စိမ်းနုက ရှောင်ကွင်းရန်ဆက်လက်ကြိုးစားစေကာမူ နေဘွားကတော့ အလိုက်သင့် အလျားသင့် လက်ခံမနေနိုင်တော့ဘဲ ကြုံကြုံကလာသော ပြန်လည်နီးစပ်ခွင့်ကို အမိအရ တောင်းခံလေတော့၏။

ယွန်းသည် မိခင်နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့်အရေးကို ခါးခါးသီးသီးကန့်ကွက်သည်။ အိမ်နီးချင်းပိုင်စိုးကို အရေးပေးအရောဝင်ကာ မိခင်ဖြစ်သူ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေသော ယွန်းသည် အစ်ကိုများကိုလည်း ပူပင်သောကဗျားစေခဲ့သည်။ ထိုမှဆင့်ကဲကာ ပြဿနာရှုပ်ထွေး လာမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ငယ်နုသောအတွေးနှင့်မို့ ယွန်းလေးလေးနက်နက်မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပေ။

ညီညီနှင့်ပိုင်စိုး အချင်းများရန်ဖြစ်ကြပြီး မိခင်ချင်းလည်း စိတ်ခုမုန်းတီးလာကြရသည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ စိမ်းအေးနုသည် ယွန်းဆင်သည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့ လက်မြှောက် အရှုံးပေးဝင်ရောက်သွားကာ နေဘွားကိုလက်မထပ်ပါဟု အာမခံကတိပြုလိုက်တော့သည်။

အလိုပြည့်ကျေနပ်သွားပြီဖြစ်သော ယွန်းသည် မိခင်မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ယွန်းကိုယ်တိုင် လည်း ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း အခြေခံပညာအထက်တန်းစာမေးပွဲတွင်ထူးချွန်စွာ အောင်မြင် ရေးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဦးတည်ကြိုးပမ်းလေ၏။ မိခင်ကွယ်လွန်သွားသော သူငယ်ချင်း နီတာ၏ အိမ်တွင် အဖော်အဖြစ်သွားနေကာ အတူတကွစာကျက်ကြလေသည်။

စိမ်းအေးနု ဆေးစား အခန့်မသင့်သောကြောင့် အစာအိမ်မှသွေးယိုထွက်ကာ ရှောင်တခင် ဆေးရုံတက်ရသည်။ နေဘွားက သတင်းကြား၍ အလာ စိမ်းအေးနုက ဆေးရုံမှအဆင်း အိမ်တွင် ဆုံလေသည်။

ယွန်းသည် မိခင်ဆေးရုံတက်ရသည်ကို သိခွင့်မရခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ခဏပြန်အလာ တွင် နေဘွားရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောခဏ၌ မိခင်

ကတိမတည်ကြည်ဟု စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းလျက် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်တွင်
တွေ့ဆုံသောပိုင်စိုးက ညီညီနှင့်အပေါင်းအသင်း တစ်စု ကော်မက်သာဇင်
သောက်သုံးမှုးယစ်နေကြောင်း သတင်းပေးသည်။ ယွန်းက အစ်ကိုငယ်
ကိုလိုက်ခေါ်ရန် ပိုင်စိုးနှင့်အတူ ချက်ချင်းလိုက်သွား၏ ။

ဆေးဆိုင်မှ ကိုကိုသိလျှင် ယွန်းနှင့်ပိုင်စိုး ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်ဟု
အထင်လွဲမှားကာ စာမေးပွဲဖြေလုဆဲနှမကို တားဆီးပဲ့ပြင်နိုင်ရန် အငှားယာဉ်နှင့်
နောက်မှလိုက်သည်။

ကိုကို ယာဉ်တိုက်ခိုက်သေဆုံးခဲ့ချေသည်။

ညီညီသည် သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု နောင်တဖိစီးကာ အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲ လိမ္မာသွားတော့၏ ။ ကိုကို၏ တာဝန်တွေကို သူထမ်းဖို့ပခုံးပြင်လေပြီ။
စိမ်းနုအတွက် အရှုံးထဲမှ အမြတ်ဟု တွက်ဆရပေတော့မည်။

ယွန်းအား အစ်ကိုကြီး၏ ကြမ္မာဆိုးကို အလျဉ်းအသိပေးကြပေ။
နီတာ့အိမ်မှာ ဆက်နေ စေကာ စာမေးပွဲကို အေးချမ်းစွာဖြေဆိုနိုင်စေခဲ့သည်။

ယွန်းစာမေးပွဲကိုဖြေဆိုပြီးစီး၍ ကျောင်းမှထွက်လာချိန်မှာမူ
လာကြိုသော စိမ်းအေးနု သည် မျက်ရည်စများနှင့်.....

*

စန်းလရင်မှာ ထွန်းညှိပါ

(၁)

ယွန်းသည် ဧည့်ခံကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် လျော့လျိုလျှိုမှီထိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောနေသည်။ ယွန်း၏ စိတ်အစဉ်သည် လွင့်မျောဆွတ်ပျံ့နေလေ၏။

ကြည်သန့်သော နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်ဝယ် တိမ်ဝွမ်းစိုင် တိမ်မျှင်တန်းတို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်ပါးနေကြသည်။ တစ်ခြမ်းပဲ့သာယာနေသော လကွေးကလေးသည် တိမ်ထုနောက်ဝယ် ဖုံးကွယ်လိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် ယွန်းကို ကလူကျီစယ်ပြက်ရယ် ဆော့စကားပြနေသည်သို့...။

လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်တွေမှ သစ်ခက်သစ်ရွက်များသည် လေအဝှေ့ဝယ် ရွေ့လျားလှုပ်ခတ် လျက် လရောင်ဟပ်စဉ် လက်ခနဲ ဖြာလိုက်၊ လရောင်ကွယ်ခိုက် အရိပ်ထင်မှောင်မိုက်သွားလိုက် နှင့်.....။

မေမေနှင့်ညီညီသည် ဆေးခန်းမှ ပြန်မလာကြသေးပေ။ ည ရှစ်နာရီခွဲသာရှိသေးတာမို့ ဆေးခန်းပင်ပိတ်ကြမှာမဟုတ်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် ယွန်းနှင့် ဒေါ်လေးတင့်သာရှိနေကြသည်။ ဒေါ်လေးတင့်က ထမင်းစား ခန်းထောင့် မီးပူတိုက်စားပွဲပေါ်တွင် အဝတ်တွေဖြန့်ခင်းကာ မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ မီးဖိုချောင်လည်း သိမ်းဆည်းပြီးပြီ။ မေမေတို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် အတူစားသောက်ကြဖို့ ထမင်းပွဲကိုလည်း အသင့်ပြင်ဆင်ခူးခပ်ထားပြီးပေပြီ။

ဒေါ်လေးတင့်သည် ထမင်းစားပွဲပေါ် ဓာတ်ခဲသုံးရေဒီယိုပေါက်စကလေးတင်ကာ နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်လေးသာ သီချင်းဖွင့်မထားလျှင် အိမ်သည် မည်မျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေလိမ့်မလဲ။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ချောက်ချား အထီးကျန်လာနိုင်လိမ့်မှာပါ။

သို့တစေ ညင်းပျောင်းအေးငြိမ့်လေသော သီချင်းကြီးသည်
အလွမ်းဘွဲ့ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ် ဖြစ်၍ နေသည်။

လွမ်းမလေ့၊ မျှော်၍ ငယ်စဉ်ပင်၊ မိုးယံဝယ် လကိုမြင်၊
ကြယ်စင်ဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းသူ နှောင့် စောရွယ်လူး.....။

ဒေါ်လေးတင့် ရောက်မလာခင်ကများဆို
ယွန်းနှင့်ညီညီနှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတရံ ညီညီအလည်လွန်နေလျှင်
ယွန်းတစ်ယောက်တည်းသာ တံခါးပိတ်ပြီး နေရတတ်တာ။

ခုတော့ ညီညီသည် မေမေနှင့်အတူ ဆိုင်ထွက်လေသည်။
ကိုကိုအလုပ်တွေကိုသင်ယူကာ ကိုကိုနေရာယူပြီး မေမေဖြေသာအောင်
ကြိုးစားနေလေ၏ ။

နေသားမကျနိုင်သေးသူက ယွန်း။

ကိုကိုသေဆုံးသွားပြီဆိုခြင်းကို ယွန်း လုံးဝဥသံ
လက်ခံယုံကြည်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပေ။

ကိုကို ကားတိုက်သေဆုံးသွားရသည်ဟု ယွန်းသိရှိရသည်မှာ
တစ်ဆင့်စကားသာဖြစ်လေ သည်။ ယွန်းစာမေးပွဲဖြေနေခိုက် အုပ်ဆိုင်းထားကြပြီး
စားမေးပွဲပြီးခါမှ မေမေတို့က အသိပေးခဲ့ကြ သည်။ မိသားစု၏ စကားမို့ည
သည်အဖြစ်အပျက်ကို ယွန်းမငြင်းပယ်သာခဲ့သော်လည်း မယုံတစ်ဝက်၊
အိပ်မက်အလား ယောင်မှားသံသယ ဝင်နေရသည်သာ။

ယွန်းမှာ ကိုကိုအလောင်းကို မမြင်လိုက်ရ။ ကိုကိုအသုဘကိုလည်း
လိုက်မပို့လိုက်ရ။ ကိုကို ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီဆိုတာကိုလည်း ယွန်းလက်ခံသိမှတ်စရာဆို၍
ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တာကိုမှလည်း ယွန်း မမီခဲ့ရပါလေ။ ယွန်း
တစ်ယောက်အတွက်သာ ရည်ရွယ်ကာ ဆရာတော်တို့ သံဃာငါးပါး
တရားလာပြလှူဒါန်း ရေစက်ချစေခဲ့သည့်တိုင် ယွန်း၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်ဝယ်

အမှန်တရား ဟု လက်မခံလိုပဲ ငြင်းဆန်သွေဖည်ခဲ့လေသည်။

ညညတိုင် မိခင်ပြန်လာလျှင် ကိုကိုလည်း
ပြန်ပါလာဦးမည်ထင်မှတ်မိတတ်လျက် အသိ စိတ်က ထပ်ဆင့်သတိပေးလေမှ
ကိုကိုဘယ်သောအခါမှာမှ ပြန်မလာတော့ပြီဟု ယွန်း ရင်နင့်
ကြေကွဲရပြန်လေသည်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွေက ဇွန်လကုန် ဇူလိုင်လဆန်းလောက်မှ
ထွက်မည်ထင်သည်။ ကျောင်းမြန်မြန်ဖွင့်စေချင်လှပြီ။ ကျောင်းတက်နေရလျှင်
ယွန်းသည်လို ဂူငူငိုင်ငိုင်ငေးမှိုင့်တွေးနေ အားတော့မှာ မဟုတ်ဘဲ
မေမေပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

“ယွန်းရေ.....ထမင်းစားနှင့်ကြမလား၊ ဒေါ်လေးနဲ့အတူ
စားနှင့်ကြရအောင်လေကွယ်”

ဒေါ်လေးတင့်က ထမင်းစားခန်းမှ ခါးကိုင်းကြည့်ပြီး မေးသည်။
ညနေတိုင်းပင် ဒေါ်လေးက သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်း ထမင်းစားဖို့ခေါ်သည်။
နဂိုကမှ သေးသေးကွေးကွေးကလေးဟာ ယွန်းရယ်၊ ပိုပြီးပိန်ပိန်လာလိုက်တာ၊
ဖယောင်းတိုင်ကလေးနဲ့ တူတူလာပြီဟုလည်း ဒေါ်လေး
မကြာခဏညည်းတွားသည်။ ပြောဖန်များလာတော့ ယွန်းစိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။
ယွန်းအတွက် ပူပန်စိုးရိမ်နေရှာမှန်းသိသောကြောင့်သာ သည်းခံနေရကာ
ယွန်းဘာသာ ပိန်ရုံမက အရိုးစုချည်း ကျန်ချင်ကျန်၊
လိုက်ကြည့်ပြီးပြောမနေကြပါနဲ့ဆိုပြီးတော့ တားဆီးပိတ်ပင်ပစ်လိုက်ချင်လှသည်။

ခုတော့လည်း ယွန်းက မပြီးချင်ဘဲပြီးကာ ခေါင်းခါယမ်းပြရသည်။
အဆိုးကလေး ယွန်း သည် ဆိုးသည်ထက်မိုက်မလာဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။

“ဒေါ်လေးက မေမေနဲ့အတူစားချင်တာပါ။ ယွန်းလဲ မဆာသေးပါဘူး၊
အားလုံးစုစားကြရင် ထမင်းပိုဝင်တယ်”

ယွန်း၏ ချွေးသိပ်စကားကို ဒေါ်လေးတင့် ကျေနပ်သွားသည်။

“ယွန်းကြိုက်တတ်တဲ့ မယ်ဇေလီရွက်ဟင်းချိုနဲ့ ကန်စွန်းရွက်သုပ် သိလားသမီး၊ ငုံးကြော် လဲပါတယ်။ အံ့မယ် တစ်ကောင်နှစ်ကျပ်ခွဲကြီးများတောင် ပေးရတာ သမီးရဲ့”

ယွန်းသည် တခြမ်းတည်းသာနိုင်လေသော လကလေးအပေါ် တိမ်လွှာတွေကလည်း မီးပူနှင့်စားပွဲ ထိတိုက်သံသည် နားထဲမှာ ကသိကအောက်ထောင့်၍ နေ၏ ။ ဒေါ်လေးတင့် စကားမဆက်တော့တာကိုတော့ ယွန်းသက်သာရာရသည်ဟု ကျေးဇူးတင်နေမိပြန်လေသည်။

ကိုကိုကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဆိုသောနေ့က အကြောင်းတွေကို ပြန်သတိရပြန်သည်။

ထိုနေ့က ကိုပိုင်တို့ကားကို အဝေးမှလှမ်းမြင်သော်လည်း ယွန်းက မကြည့်တမ်း လည်တိုင် ကြော့ကြော့ခေါင်းမော့မော့နှင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကားသည် ယွန်း ရှေ့နားမှ ကြိုတင်ထိုးရပ်သွားခဲ့လေသည်။

“ခဏလေးနေပါဦး ယွန်း၊ တို့အရေးတကြီး ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ ယွန်းရယ်ဆိုသော နူးနူးညံ့ညံ့နိုင်လှသည့် ကိုပိုင်အသံကို လျစ်လျူရှုနိုင်ဦးတော့ ကားပေါ်မှ လူဆင်းမလာခင် မြေပေါ် ချိုင်းထောက်အလျင်ထောက်လိုက်ရသော သူ့အဖြစ်ကတော့ ယွန်းကို ရပ်တန့်တေဝေစေလေ၏ ။

သူ့ခမျာ ယွန်းနှင့်ညီ တစ်လှည့်စီနှိပ်စက်သမျှ ခံခဲ့ရရှာတာ၊ ညီကြောင့် သူ့ခြေထောက်ကျိုး ခဲ့ရတာ ပဲဟု ယွန်းမာန်စွယ်ပြေလျော့သည်။

ညီတို့အုပ်စု စီအမ်တွေဝယ်သွားကြတာတွေ့လို့ တို့လိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ အင်းလျားစောင်း သွားကြတယ်၊ သူတို့က ရဲတွေကိုမမြင်ဘူးဆိုသော ကိုပိုင်သတင်းပေးချက်အရ ကိုပိုင်နှင့်အတူ ယွန်းသံ ညီကိုပြန်ခေါ်ဖို့ အငှားယာဉ်တစ်စီးနှင့် လိုက်ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ယွန်းက ကိုပိုင်ကို အဖော်မခေါ်ချင်ခဲ့။ ကိုပိုင်ကသာ စိတ်မချနိုင်ဟု ဇွတ်လိုက်လာခဲ့သည်။ ခုလို နောက်ကြောင်းပြန်မတွေးချိန်တွင် ထိုစဉ်က ကိုပိုင်သာပါမလာလျှင် ကိုကိုအထင်လွဲမှားစရာ ကြုံဆုံလာရမှာမဟုတ်ဟု ယွန်းက သူတစ်ပါးအပေါ် အပြစ်ပုံလွှဲချချင်သည်။ သို့ရာတွင် ညီကို အရှာထွက်စဉ်က ညီကြောင့် ခြေကျိုးခဲ့ရသော သူ့ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးဖြေပြီးစသာရှိသေး ကြောင်း စာနာလျက် စောစောက အတွေးဆိုးကလေးကို ချက်ချင်းဖြေဖျောက်ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက် ရလေသည်။

ညီတို့ ရဲကားပေါ် ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယွန်း ကြံရာမရ အားကိုးရှာဖွေ သည်။ မိခင်သည် နာလန်မထူသေးသော ဆေးရုံဆင်းစ အခြေအနေ။ ကိုကိုသည်လည်း ဆိုင်တစ်ဖက်ကြည့်နေရသလို ဝင်ဆုံပြောဆိုပိုင်သူလူကြီးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်သေး။ ယွန်းသည် ကိုပိုင်မှတစ်ဆင့် ဒေါက်တာနေဘွားထံ အကူအညီတောင်းခဲ့ရလေသည်။

မိခင်အပေါ် သံသယကင်းရှင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အမှားဝန်ခံဖို့ ယွန်း ရှက်ရွံ့ တွန့်ဆုတ်နေသေးသဖြင့် နီတာတို့အိမ်သို့သာ ယွန်းပြန်သွားခဲ့သည်။

ထိုညက ဒေါ်လေးတင့်လိုက်လာကာ သွားလာနေထိုင်ရေး ပို၍ အဆင်ပြေလွယ်ကူသော နီတာတို့အိမ်မှာပဲ ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး စာမေးပွဲဖြေဖို့ နီတာ့ဖခင်နှင့် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်သည်။ ယွန်းကလည်း ကျေနပ်ခဲ့လေသည်။ စာမေးပွဲအပြီးတွင် ယွန်းပြုမှားသမျှ အတန်အသင့်ပြေလျော့ ကာ မိခင်၏ ရင်ကို ခေါင်းငှေ့ချွဲနဲ့လိုက်လျှင် အပြီးသတ်တိုင် ငြိမ်းချမ်းသွားကြမည်ဟု ယွန်း တိုက်တွန်းခဲ့လေ၏ ။

စာမေးပွဲပြီးသောနေ့က လာကြိုသော နီတာတို့ကားတွင် မေမေပါလာလေသည်။ မေမေ အား ယွန်း အားလုံးဖြေနိုင်တယ်မေမေဟု ပြောလိုက်မည်အားခဲကာ ကားနံဘေးသို့ ယွန်း ရွှင်မြူးစွာတိုးကပ်သွားခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှ မေမေသည် ယွန်းကိုပြီး၍ ကြိုရှာသည်။ သို့တစေ
မေမေမျက်ဝန်း တွင် မျက်ရည်စတွေ ဝိုင်းဝန်းရွန်းလဲသည်။ စောစောက သူမ
ဘယ်လိုကြေကြေကွဲကွဲ အသည်း အက်အောင် ငိုကြွေးခဲ့ရပါစေ၊
ယွန်းစာမေးပွဲအပြီးမှာမူ ပန်းလျအားကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ယွန်း၏ ဦးနှောက်တွေကို
ကိုကိုဆုံးခဲ့ပြီ သိမှတ်နိုင်စွမ်းအောင် မေမေ ကြိုးစားနားသွင်းခဲ့ရှာသည်။ မေမေ ခမျာ
သူမ၏ ပူဆွေးသောကတွေကို ဘေးဖယ်လွှင့်ပစ်ထားရရှာလေ၏ ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုမသေပါဘူး။ မေမေတို့မှားနေပြီ၊ ယွန်း
မယုံဘူး။ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး။ ကိုကိုရှိပါတယ်။ ကိုကိုရှိတယ် သိလား”

မေမေတို့မညာမှန်း သိတစ်ဝက်နှင့်ပင် ယွန်းထင်ချင်သလို
ဇွတ်မှိတ်ငြင်းမိတာတော့ မှတ်မိသည်။

“နင်ဘာတွေအော်ပြောနေမှန်း မသိပါဘူး ယွန်းရာ။
ငါတို့စိတ်ပူလိုက်ရတာ တအားပဲ၊ ဆရာနေဘွားက နင်အဲသည်လို
ပေါက်ကွဲနိုင်တယ်လို့ ကြိုပြီးမြော်မြင်ထားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ လိုအပ်ရင်
သူအသင့်ရှိနေအောင်ဆိုပြီး ကြီးကြီးမြတို့အိမ်ရောက်နေတယ်။ နင်အိမ်ထဲကနေ
ထပြေးတော့ အားလုံးကြောင်နေကြတာ၊ သူပဲဖမ်းချုပ်ပြီး ပြန်ခေါ်လာရတယ်။
သူဆေးထိုးပေးလိုက်တော့ နင် အိပ်ပျော်သွားရော၊ အဲဒါတွေ
နင်မသိတော့ဘူးလားဟင်”

နီတာမေးခဲ့သည်ကို ကြားယောင်လာသည်။

ယွန်းက ခေါင်းကိုလေးလံစွာ ခါယမ်း၏ ။

“ဟုတ်လို့လား နီတာရယ်၊ ငါဖြင့် ဘာမှမသိပါဘူး”

ဟု အသံအက်အက်ကလေးနှင့် မယုံတစ်ဝက် ရေရွတ်မိ၏ ။

“ဟဲ့.....ယွန်း၊ အိပ်ငိုက်နေသလား၊ တစ်ယောက်တည်း

ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်လေးတင့်သည် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ခေါင်းပြုကြည့်ကာ
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် လှမ်းမေးသည်။

“နီတာနဲ့စကားပြောနေတာပါ”

“ယွန်းကလဲကွယ်.....နီတာမှ မရှိဘဲနဲ့၊ နီတာက သူ့အိမ်မှာသမီးရဲ့”

ဒေါ်လေးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလို မီးပူခလုတ်ပိတ်ကာ
ယွန်းထံလျှောက်လာဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်။

ယွန်းသည် သူမအဖြေပေးလိုက်သော စကားကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ပြန်စဉ်းစားသည်။ နီတာနဲ့ စကားပြောနေတာ။ ဪ.....ရှိမနေသူနှင့်
စကားပြောသည်ဆိုတော့ အကြောင်းပုံစံ မူမမှန်ပေဘူးပေါ့။

“အလျင်တုန်းက ပြောတာတွေကို သတိရလို့ပါ”

ဒေါ်လေးတင့် စိတ်သက်သာရ ရသွားသလို သက်ပြင်းသက်မချလိုက်ကာ
မီးပူခလုတ် ပြန်ဖွင့်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာတော့ ယွန်းထံ
မယုံသင်္ကာချောင်းကြည့်လေသည်။

ယွန်းသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ မျက်လွှာချကာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း
လက်ချောင်း ကလေးတွေကို လိမ်ယှက်နေမိသည်။ ယောင်ယမ်းပြီး
အသံမထွက်မိအောင် သတိကြီးစွာထား နေရလေ၏ ။

ပစ္စက္ခမှ ယွန်း လွင့်မျောသွားပြန်သည်။

ကိုကိုဆုံးပြီဆိုတာကို ယွန်းမယုံချင်သော်လည်း ယုံရမှာပါပဲ။

သို့တစေ ကိုကို၏ လွင့်စင်သွားသော ဝိညာဉ်သည် ယွန်းကို

အရိပ်အရောင်ကလေးမှပင် လာမပြခဲ့တာကြောင့် ယွန်းစိတ်မှာ မတင်မကျမချင့်မရဲ ဖြစ်မိသည်။ ယွန်းထံ အစွဲအလမ်းကြီးမား စွာ အပြေးအလွှားလာခဲ့သည့် လမ်းခုလတ်မှာ ကိုကို အသက်ဘေးနှင့်ကြုံခဲ့ရတာ မို့ အစွဲကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နာကြည်းဒေါသကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအရောက်လာစေချင်တာပါပဲ။ တစ်အောင့် တစ်ခဏဖြစ်ဖြစ် ရောကလာသင့် ကောင်းတာပါပဲ။

ယွန်းစာမေးပွဲဖြေနေစဉ် ကာလပတ်လုံးသည် ခလုတ်ကလေးမှမတိုက်မိ။ အိပ်မက် ကလေးမှလည်း မမြင်မက်ခဲ့ရပေ။ သမီးရဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ သမီးတို့ မေမေတို့ စိတ်အေးချမ်းသာ ဖို့သာ တောင့်တလိုလားတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ယွန်းရယ်။ သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဘယ်ပေး ပါ့မလဲ စသည်ဖြင့် မေမေက တရားပြဖျောင်းဖျခဲ့သည်။ ယွန်း သိနားလည်ပါလျက်နှင့် စိတ်၏ နက်ရှိုင်းလှသော ဗဟိုအချက်အချာမှာတော့ လျစ်လျူရှုငြင်းပယ်သည်။ ကိုကိုသေသွားပြီဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒေါ်လေးတင့်သည် မီးပူတိုက်ပြီးသော အဝတ်တွေကို ခွဲခြားကာ အချို့ကို ကိုကိုတို့ အခန်းဘက် သယ်သွားနေသည်။ ခုတော့ ကိုကိုမရှိတော့တာမို့ ညှီအခန်းပဲသတ်မှတ်ရတော့မည်။ ကိုကိုမရှိဘူးပဲ ထားလိုက်ပါလေ။ ဒေါ်လေးက ညှီအဝတ်တွေ သွားပို့တာပါ။

ဒေါ်လေးတင့်က ညှီအခန်းမှပြန်ထွက်လာပြီးနောက် မေမေနှင့် သူမအဝတ်တွေကိုသယ် ကာ မေမေအခန်းဘက် ကူးသွားပြန်သည်။

ယွန်းသည် ကိုကိုလည်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော အခန်းထဲသို့သွားချင်လာသည်။ ကိုကိုအရိပ် အငွေ့ ခြေရာလက်ရာကလေးတွေ ရှိနေသေးတာမို့ ယွန်း အလွမ်းပြေကြည့်နိုင်သေးတာပဲ။

ဒေါ်လေးတင့်ပြန်ထွက်မလာမီ ထမင်းစားခန်းကိုကူးဖြတ်ကာ ကိုကိုတို့အိပ်ခန်းဘက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးတင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အိပ်ခန်းတံခါးသည် အနည်းငယ်ပွင့်ဟလျက်ရှိလေသည်။

ယွန်းသည် တံခါးကို အသာအယာဆွဲဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ တံခါးကို အခြေမပျက် မပွင့်တပွင့်ထားခဲ့လေသည်။

ကိုကို၏ စာကြည့်စားပွဲနှင့်ခုတင်ကို ဖယ်ရှားကာ စာအုပ်ဖီရိုတစ်ခုကို အစားထိုးလိုက်သော နေရာသည် ရင်ဆို့နာကျင်ဖွယ်လစ်ဟာနေသည်။

စာအုပ်ဖီရိုဆိုသော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ဆင့်မှာသာ ကိုကိုဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းမြဲ စာအုပ် စာတမ်းတွေကို စီထည့်ထားသည်။ အပေါ်အဆင့်များတွင် ကိုကိုစွဲလမ်းမြဲသီချင်းခွေဆယ်ခု လောက် ထည့်သိမ်းထားသည်။ ကိုကို နောက်ဆုံးလေ့လာကျက်မှတ်သွားခဲ့သော မှတ်စုစာအုပ်များလည်း အမှတ်တရ အစီအရီ။

ဖီရိုပေါ်တွင် နှင်းဆီနီတစ်ခက်ထိုးစိုက်ထားသော ကြွေပန်းအိုးကလေးနှင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ လေးငါးနှစ်သား ကိုကိုနှင့်ညီညီက ဘောင်းဘီတို စပို့ရှပ်ဆင်တူနှင့် ရှေ့မှာရပ်ကာ ယွန်းက နောက်မှခုံပေါ်မှာ ရပ်နေသည်။ ထိုပုံကလေး၏ စွဲငြိဖွယ်ရှုခင်းကား တစ်နှစ်သာသာအရွယ် ယွန်းသည် ကိုကိုဘဲခြီးဆံပင်ကလေးကို နောက်မှဆုပ်ဆွဲထားသောကြောင့် နာကျင်ရှုံ့မဲ့နေသော ကိုကိုသည် ဒေါ်မာန်ရိပ်မပြေရှာဘဲ ကင်မရာကိုသာ ကြိုးစားကြည့်ရှုနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ အလျင်က ဝိုင်းစုရယ်မောကြရသောအဖြစ်ကလေးသည် ယခုမူ လွမ်းမောစရာအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေပြီကော။

ယွန်းသည် မျက်ရည်ပြည့်လျှံလာသော မျက်လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ကာ ဖီရိုကိုအသာမှေးမှိ ပြီး ကျိတ်၍ ရှိုက်မိ၏။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်လိမ့်ဆင်းလာကြကာ ကြမ်းပေါ်ပေါက်ပေါက် ကျလေသည်။

အသံမကြားသော်လည်း အခန်းထဲတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို ခံစားသိရှိလိုက်သည်။

ဗီရိုမှ ဆတ်ခနဲပြန်မတ်တည့်ကာ ဖျတ်ခနဲလှည့်အကြည့်.....

“ကိုကို.....”

ကိုကိုသည် တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ ယွန်းကို စိုးရိမ်သောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။

ယွန်း၏ မျက်နှာကလေး ကြည်လဲ့ကာ မျက်လုံးကလေးတွေ လက်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ပြုံးသွား၏ ။

“ကိုကို.....”

ယွန်း၏ တုန်ခါလှိုက်လှဲသောအသံသည် အခန်းထဲမှာပျံ့နှံ့ကာ အပြင်ဘက်တိုင် ထွင်းဖောက်သွားသည်။

“ယွန်း.....ညီမလေး.....ညီလေ ညီပါ၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ညီမလေးရယ်”

ခြေလှမ်းကျဲများနှင့်လျှောက်လာကာ ယွန်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

ညီထံငြိတွယ်သော ကိုကိုပုံရိပ်သည် ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွားချေသည်။

ယွန်း၏ ပြုံးနေသောနှုတ်ခမ်းကလေး မဲ့လာသည်။

“ကိုကိုမှတ်လို့” ဆိုသောအသံသည် တိုးတိတ်တုန်အက်လေသည်။

“ညီမလေး နေကောင်းရဲ့လား”

ညီသည် ကြေမြည့်စွာမေးရင်း ယွန်း၏ နှုတ်ခမ်းကိုစမ်းသည်။

ယွန်းနာမည်မှားခေါ်မိသည့်အတွက် ညီစိတ်ထိခိုက်သွားပြီထင်သည်။

မေမေနှင့်ဒေါ်လေးသည် အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မေမေမျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ဒေါ်လေးတင်၏ လက်ကို
အားပြုဆုပ်ကိုင်ထားရရှာလေ၏ ။

ယွန်းကြိုးစားပြီး ပြီးရလေသည်။

“ညီက သည် ရုပ်အပြာစင်းကိုဝတ်ထားလို့ ယွန်းယောင်သွားတာပါ။
ကိုကိုမှာလဲ အဲသည် လို အစင်းမျိုးရှိတာကိုး။ သည်အစင်းထက်တော့
ကြီးတာပေါ့လေ”

ယွန်းဘာသာယွန်း အစင်းချင်းမှားလောက်အောင်
အကျ...တွေမတူကြကြောင်း သိသည်သာ။

ညီလည်း သိမှာပါ။

မေမေလည်း သိမှာပါ။

သို့သော် ညီသည် အရင်ကလို ယွန်းကိုမလှောင်ဘဲ ပြက်ရယ်မပြုဘဲ
ယွန်းမှားလောက် သည်ဟု ထောက်ခံဟန်ခေါင်းညိတ်သည်။

“လာ.....ညီမလေး၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

ညီက ယွန်းလက်ကလေးကိုတွဲကာ ယုယုယယခေါ်သည်။

ယွန်းသည် ညီဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ လေးဖင့်စွာ
လိုက်ပါသွားရချေ၏ ။